

כיצד הרגל פרק שני בבא קמא

מפץ במת ב'ו' הא דלמרינן בכל דוכמין (גדה מט. סוכה ב.) כל המטמא מדרס מטמא טמא מת מהכא נפקא:
ומה פבין קמנים שמהורין בזב. שאין יכול ליגע זהם בזוכס מפני שפיהם נר וזהיסט נמי לא מטמא כדפירש בקונט' מה
בא לכלל מגע זה לכלל היסט ושאין
בא לכלל מגע זה כל היסט (ה) משום
לנגיעת שער הזב כול מטמא (ה) משום
דבעין ראוי לנגיעת שער דטומאת
שער נפקא לן מבשר הזב וא"ת
דזפרק קמא דגדה (דף ה): אמרינן
דכלי חרס המוקף למיד פתיל הניזול
בזאה המת אין יניול פתיל לנט
שגזנה ובהנזקין (גיטין דף סא): נמי

פרץ צסופו ויחוש שמה חסיטס
אשמו גדה אלמא משמע דמטמא
זהיסט אע"ג דאין זה לכלל מגע
ואור"ת למיד פתיל זה לכלל מגע
משנינן ליה משה עומד להפתח
ואע"ג דגבי קולית נבילה אמר דזהעור
והרוטב (חולין דף קסו): דמחוסר
נקיבה כמחוסר מעשה דמי ואע"ג
שחשב עליה לנוקבה אין מטמא שמשא
דחתם סתמה אין עומדת לנקיבה
אלא ע"י ממשנתו אלכל נאמדת פתיל
סתמו עומד להפתח וא"ת מה לפצין
דלחש ע"י ממשנתו אלכל נאמדת פתיל
קטנים שכן מטמא מאורין (או) שיכול
נמי דיגינן ק"ו מפצין קטנים דמטמא
שכרן ואם קן בעלדשה דמי יכול
ליכנס פציו וי"ל כלי עץ יוכיחו מה
לשאר כלים שכן נעשין אז הטומאה
תאמר צמפן כו' פצין קטנים ויכיחו
וא"ת מפצין גדולים מלי גמר דלא
מטמא מדרס כדנפקא לן צפרק ר'
עקיבא (שבת פד: וסג) דכלי חרס אין
מטמא מדרס ומטמא טמא מת ושמא
יחא ליה למינקט פצין קטנים
שטהורין מכל טומאת זו:

שמהורין בזב. מימה מני"ל
שלא יטמא צמעינות
הזב נהי דבשער הזב לא מטמא
הני"מ שער שמצטר הזב גופיה נפקא
לן טומאת שער הלכך צעינן ראוי
לנגיעת שער אלכל רוקן דכתיב ציה
צהדיל וכי רוקן הזב צטבור פשיטא
דלא צעינן ציה ראי לנגיעת ציה:
מפץ שמשמא בזב ב'ו' וא"ת
כלי חרס המוקף למיד פתיל
יוכיח שמשמא צוז זהיסט כדפ"ל
וטהור צמת ואומר"ת דלא שייך
למימנר יוכיח מלמד פתיל שהרי
כענין שמשמא צוז היה מטמא צמת
דמה שמשמא זהיסט זהו משום דהוי
כמו שהוז נגע צמור כדלמרינן (מ"ב)
פרשה מנורע) איזוהו מנע שהוא
כחלוהו הוא אומר זה היסטו וצמת נמי
חכם היה כזה צ"ל המה צמור היה
א"ת **רקמיי"ת אין בין לטומאת
ערב בין לטומאת שבעה.** מימה

וזכו של זב. וכולוה הנין מפרש צפ' דס הגדה (גדה דף ה): דמטמאו
צמשא: **א"ר לפני ש"י גבי זוז:** דאשית מרוקו. כדלמרינן לעיל (ע"א)
מה טבור צטבור כו': **מפץ צמא מניין.** שמשמא לפי שאלמך צמת גבי
מדין וכל בגד וכל כלי עור וגו' (גמדנדלא) וזה אינו לא ככלל בגד ולא
צככל עור ולא ככלל כלי עץ מניין
שאפי' הוא מטמא צחלה המת: **פצין**
קטנים טהורים צוז. ככל טומאאותיו
דכלי חרס אין מטמא אללא מאורין
ומתוך שפיו שלו נר אין יכול להכניס
לצצבו לתוכו ולמדרס נמי לא חוי
וצהיסט נמי להכי אפיקה רחמנא
להיסט כלי חרס צוז צצון שצנת
כדכתיב (ויקרא טו) ו(וכל כלי) חרס
אשר יגע בו הזב וגו' ומהכא נפקא
לן דוז מטמא זהיסט למימנר דכל
שאינו ראוי לטמא צמנעו אינו
מטמא דהסיוט: **מטמא צחלה המת.**
כתיב (סג יב) וכל כלי פתוח וגו'
ואי זהו כלי שטומאואו קודמת לפתחו
הוי אומר זה כלי חרס וכתיב טמא
הוא ואפי' פיו נר הרי הוא ראוי
להסחיל עליו: **מפץ שמשמא צוז.**
שלא ילמשכז וכתיב המשכז אשר
ישכז וגו' (שס טו): **וקמייסי ליה.**
מפץ ציהא טמא צמת ו' ימינא כשאר
כלים שצחלה המת: **לינה דין**
למעוטי טומאת שבעה. דלא זז
לא מטמא ליה צמשכזו אללא טומאת
ערב: **מה ממפץ צצרין מייסי ליה.**
מפץ צמת וצג"ש כדלמנן נאלמד בגד
ועור כו' וללו צק"ו מוז כדלמרת
וכך משנה ה"ק מפץ צצרין מנל ליה.

ואת דגרסי מנל מפץ צצרין מייסי
כלומר והאי מנל מפץ צצרין הוא
דמייסי צק"ו מוז ולטומאת ערב ולא
מפץ צמת: **טמא צצרין.** דשרך
מטמא צבעדשה ורואי הוא ליתכן
צפי פץ קטן: **פנימה למ"ד דון מינה**
ואוקי צאתה. איכא למימנר דלא
איצטריתכא צגד ועור דמת אללא
לאפניו דגמרינן לה מש"י לקצולי
טומאת מת ומוקמין טומאת מת
צאתה מה צצאר כלים טומאת
שבעה אף גבי מפץ טומאת ו': אללא
למ"ד דון מינה וימינה. דמילתא
דילפינן ליה ממילתא אחריתי לכל
מילי דיגינן ליה מינה מפץ צמת
לטומאת שבעה מנל (ה) השתה צגד
ועור דמת איצטרין) דלי (ע' משרין
היה גמרי (ה) אמנא טומאת ערב
הוא דלית ליה: **וככסאם צגדיס**
וגו'. וגזירת הכתוב הוא דלא
אמרינן ציה דון מינה וימינה:

מלי
ורגל חייב ברשות הרבים מקל וחומר ומה קרן שברשות הניזוק אינו
משלם אלא חצי נזק ברשות הרבים הייבב שן ורגל שברשות הניזוק משלם
נזק שלם אינו דין שברה"ד חייב אמר קרא ^ז ובער בשדה אחר ^י ולא ברה"ד

ליה טהרה צמקוה כדלמרינן צפרק ר' עקיבא (שבת דף פד): ואין לומר דין טומאת שבעה קלמר
כלומר שנעשה אז הטומאה צענה הא כיון דלית ליה טהרה צמקוה ^ז אין נעשה אז הטומאה כדמוכח
בסוף עירובין (דף קד): וי"ל דהאי ק"ו נמי מהני לפסוטי כלי עץ המיוחסים למדרס שמשמא צמת ומייטי לכו לטומאת שבעה אי"נ
כדיצטתא מיי"ר בכל מפלים צין מפץ של עץ לו טהרה צמקוה צין מפץ של שפה וגמי וצמסכת שבת (דף פד). פרוץ מנפץ של
שיפה וגמי והכא פרוץ מנפץ של עץ: **ש"מ מופנה משני צדדין.** מימה למה לי גז"ש כיון דאיחשקת מת לשכנת זרע וש"י לשרין
דכלל התורה כולה למדין למד מן הלמד חוץ מן הקדשים ^ט וי"ל דעל כרחק לאו לכל מילי גמרי מהדדי לא מהיקישא ולא מגזירה שוה
כדלשכחן צריש פרוץ שני דחולין (דף לו): גבי הכשר דמד לטומאת מת וחד לטומאת שרין וצריכה ומדלצטרין ג"ש הוא דשמעינן
דלכל מילי לא גמרי מהדדי כי אם לגבי דין דהכא וצוקו פרוץ צמה אשה (שבת דף פד). לרצות דבר הצא מונח הסוס מונח הפרה
שענין אחר הס לנטמא צגדיס וכן ימות הכלים והאכלים דילפינן בהעור והרוטב (חולין דף קסא). לא מצריך תרי קראי למת ולשרין:
אמר קרא וכתבם בגדיהם. וא"ת וליגן מק"ו כדמעיקרא וי"ל דלאטומאה דכתיב צהדיס משמע ליה קרא והשתה דילפינן מת
צגזירה שוה אע"ג דשרין גופיה גמרינן מקל וחומר ככתוב צהדיס חטיב ציה:

זרע וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע. בגד ועור דכת' רחמ' במת למה לי, ש"מ לאפניו. ולמדנו מהמפץ
במת סתם והוא טומאת ז'. תוב אקשי, הניחא למאן דאמי' דון מינה ואוקים באתרא, אלא למאן דאמי' דון מינה מאי איכא
למימר. ועיקר זו השמעה היא בפי' אחרון במנחות והביאה גררה בשחיטת קדשים בפ' כל התירין, וכך היא הדיעה. שפן
לא יפחות מלוג. ר' אומי' ג' לוגין. רבנן סברי דון מינה וימינה, מה מנחה מתגדבין אף שפן מתגדבין, וימינה מה מנחה בלוג
אף שפן בלוג. ור' סבר דון מינה ואוקים באתרא, מה מנחה מתגדבין אף שפן מתגדבין, ואוקים באתרא כנסכין מה נסכין
ג' לוגין אף שפן גמי' ג' לוגין. ובפרק שבעות הערות אסקו חלוקה זו חלוקת ר' מאיר ורבנן. וכן פ"י שומעיה לו. הניחא לר'
דאמי' דון מינה ואוקים באתרא, כלומי' (כ)תלמד מפץ במת שהוא מטא ממפץ בשרין, ועמוד במקומן כלל מטאת המת כל
כלי לפי עניינו, אם נגע במת או בכלי שנגע במת אותו הכלי טומאת ז', ואם נגע במגע שלישי טומאת ערב. אלא לרבנן
דאמרי דון מינה וימינה, וכך פירוש תלמד מפץ במת ממפץ בשרין מה שרין טמא אף במת טמא, ומה שרין טומאת ערב
אף במת טומאת ערב, מאי איכא למימר. ופירק רבא, הכי אמר רבא, טומאת מפץ במת ז' מהכא וככסאם צגדיס ביום
השביעי, כל טמאות שאתם מטמאין במת לא יהיו פחותים מזו. ויקריא לן מפץ אין לו טהרה במקוה, וטהרות כדתינן
בתוספת' מפץ שעשאו לקרות אע"פ שמשמש בו, טהור. היה תא ועשאו לקרות טמא עד שיבנוה במסמור. ובסופה
שנו, מאימתי טהרות כ"ש אומי' משיחבל ובי"ה אומי' משיחחבר, דבאי ר' מאיר וכו'. ונמצא חבולו או צמורו מטהור, כגון
כלי חרס שאין לו טהרה במקוה שביורו מטהרתו. חזרתי לדקדק על דברי משנתנו וזהה שן ורגל הייבב ברשו' הרבי' מקי"ו.

(א) שבת פד, ג (ב) שבת פד, א (ג) שבת פד, א
(ד) גדה כב, ז (ה) שבת קלא.
ימות פ, ז (ח) וימות פת:
וש"ן, (ו) (לעיל כא, א, ז) ז"ל
ולגן, (ח) (ז"ל מתגדב טו,
ט) דשיל מ"ו ועי' רש"י,
(י) (רש"י, (ס) כפי"א: משרין
גמר הוה, (ז) (נדלפתא צבעוה
י. וצמיס מט: (.

תורה אור השלם

1. וכל אשר יעל עליו מהם במתם יטמא מכל כלי עץ או בגד או עור או שך כל כלי אשר יעשה מלאכה בהם בפנים יובא ויטמא עד הערב ויטהר: ויקרא יא לב
2. וכל בגד וכל כלי עור וכל מעשה עדים וכל כלי עץ התחטא:
3. איש איש מותר אהרן הדואר יצדע או זב בקדושים לא יאכל עד אשר יטהר והנוגע בכל טמא נפש או איש אשר תצא ממנו שכבת זרע ייקרא כב ד
4. או איש אשר יגע בכל שרץ אשר יטמא לו או באדם אשר יטמא לו לכל טמאות: ויקרא כב ה
5. וכל בגד וכל עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וקבס בפנים וטמא עד הערב: ויקרא טו ז
6. וכבשם בהם יטמא ימים השביעי וטהרתם ואחר תבאון אל המקוה:
7. כי יבער איש שדה או פרם ושלח את בעירו ובער בשדה אחר מיטב זרע שדהו ויטב ברומו יטמא:

הנהגות הב"ח

(א) תוב' ד"ה ומה וכו' לא מטמא כדפי' בקונטרס (במס' שבת):

גליון הש"ס

תוב' ד"ה וקמייטי ב'ו' אין נעשה אב הטומאה. ע"י פסוקים ד' ע"ה חוספות ד"ה רעבי:

הנהגות הגר"א

[א] תוב' ד"ה ומה ט' (שיטל תלמוד שבע של מת צפיהו) (ועין צגהטת רש"י):

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

(ל) דברי רעבי ז"ע לאחרי דהא צנח"ה כבר אמר ר"י שם דככל המורה טיהל למדין למד נלמד לדת מקדשים וט"ש.